

15 Ιανουαρίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΜΙΧΑΗΛ
ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ, ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΚΑΙ/Η ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
CERTIORARI ΚΑΙ PROHIBITION,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΚΑΙ/Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ
ΤΗΝ 31.8.1995 ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ 1609/95 ΜΕΤΑΞΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ, ΑΙΤΗΤΗ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΑΚΗ
ΜΙΧΑΗΛ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ, ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΜΕ ΑΡ. 4732/95 (SHERIFF NO 4732/95) ΠΟΥ
ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΟ ΠΑΝΩ
ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ/Η ΑΠΟΦΑΣΗΣ,

(Αίτηση Αρ. 197/95)

*Προνομιακά εντάλματα — Certiorari και Prohibition — Διαταγή του Δι-
καστηρίου στην απουσία του φορολογούμενου, να καταβάλει τον ζη-
τούμενο φόρο — Γνώση της ημερομηνίας δικασίμου από τον φορολο-
γούμενο — Προϊποθέσεις παράβασης των αρχών της φυσικής δικαιο-
σύνης.*

5

*Φόροι — Εξουσία του Δικαστηρίου να διατάσσει τη φυλάκιση οφειλέτη
— Εξελικτική διαδικασία είσπραξης οφειλόμενων φόρων.*

*Αρχές της φυσικής δικαιοσύνης — Διαταγή είσπραξης οφειλόμενων φό-
ρων από το Δικαστήριο στην απουσία του φορολογούμενου.*

10

Ο αιτητής δεν παραδέχτηκε ότι όφειλε καθυστερημένους φόρους
και το Δικαστήριο όρισε την υπόθεσή του για εξέταση σε μελλοντική
ημερομηνία κατά την οποία δεν παρουσιάστηκε και εξέδωσε διάταγμα
για την πληρωμή τους.

15

Ο συνήγορος του αιτητή στη διαδικασία έκδοσης ενταλμάτων
certiorari και prohibition επιχειρηματολόγησε σε δύο κυρίως σημεία,
πρώτον ότι το Δικαστήριο δεν εδικαιούτο να διατάξει πληρωμή των
φόρων χωρίς να ακούσει τον φορολογούμενο αλλά αντίθετα να εκδώ-

20

σει διάταγμα σύλληψής του για να παρουσιαστεί ενώπιόν του και δεύτερο, ότι ποσό προσωρινής φορολογίας που είχε διαγραφεί υπολογίστηκε ως οφειλόμενο.

5 *Αποφασίστηκε ότι:*

10 (1) Η εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει τη φυλάκιση οφειλέτη αποτελεί το τελικό στάδιο εξελικτικής πορείας καταναγκαστικής είσπραξης οφειλόμενου φόρου με δικαστικά μέτρα, το θεμέλιο της οποίας βρίσκεται στο Άρθρο 9(1) του περί Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1962 Ν. 31/62.

15 (2) Εφόσον ο φορολογούμενος γνώριζε ότι η υπόθεσή του ήταν ορισμένη στη συγκεκριμένη ημερομηνία, με την έκδοση διαταγής είσπραξης δεν παραβιάστηκαν οι αρχές της φυσικής δικαιοσύνης.

20 (3) Το Ανώτατο Δικαστήριο επιλαμβανόμενο αιτήσεως για έκδοση προνομακού εντάλματος δεν μπορεί να εξετάσει ούτε το δίκαιο της φορολογίας, ούτε την ακρίβεια του οφειλόμενου ποσού.

Η αίτηση απορρίφθηκε χωρίς διαταγή για έξοδα.

25 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Παναγίδα (1991) 1 Α.Α.Δ. 591,

30 *In re Rousias Co. (1981) 1 C.L.R. 703,*

Theodoulou (No.1) (1990) 1 Α.Α.Δ. 438,

In re Efstathiou (1987) 1 C.L.R. 494,

35 *In re Panaretou (1972) 1 C.L.R. 165,*

In re Mouskos (1977) 1 C.L.R. 100,

40 *In re Philippou (1986) 1 C.L.R. 568,*

In re Georghiou (1986) 1 C.L.R. 413,

In re L.P. Loucaides Ltd (1986) 1 C.L.R. 154,

R. v. Leicester Recorder [1947] 1 All E.R. 928,

R. v. Gillyard [1828] 12 Q.B. 527 E.R. 116, Q.B. 965,

In re Charalambous (1985) 1 C.L.R. 746,

5

R. v. Crown Court at Knightsbridge [1985] 2 All E.R. 497.

Αίτηση.

10

Αίτηση για άδεια καταχώρισης αίτησης για έκδοση προνομιακών διαταγμάτων certiorari και prohibition σε σχέση με την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 31.8.95 για την πληρωμή οφειλόμενων φόρων £1.843,00 πλέον τόκους και έξοδα στην Υπόθεση Αρ. 1609/95.

15

A. Χρ. Ευτυχίου, για τον Αιτητή.

Cur. adv. vult.

20

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την παρούσα αίτηση αξιώνεται η έκδοση διαταγμάτων Certiorari και Prohibition με τα οποία να απαγορεύεται ή να αναστέλλεται η εκτέλεση του διατάγματος και/ή απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, που εκδόθηκε την 31.8.1995 ή του εντάλματος αρ. 4732/95, που εκδόθηκε για την εκτέλεση της πιο πάνω απόφασης στην αίτηση 1609/95 μεταξύ του Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων και του αιτητή στην παρούσα αίτηση.

25

Στην υπόθεση 1609/95, διαδικασία βάσει του περί Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1962, Ν. 31/62, ο αιτητής στην παρούσα αίτηση παρουσιάστηκε στις 14.6.1995 και δεν παραδέχτηκε ότι όφειλε καθυστερημένους φόρους. Το Δικαστήριο όρισε την υπόθεση για εξέταση στις 31.8.1995, αλλά τη συγκεκριμένη ημέρα ο αιτητής παρέλειψε να παρουσιαστεί και έτσι το Δικαστήριο εξέδωσε διάταγμα για την πληρωμή των οφειλομένων φόρων, ήτοι συνολικά ποσού £1.843,00 πλέον τόκους και έξοδα. Στο ένταλμα που εκδόθηκε αναφέρεται ότι αν ο φορολογούμενος παραλείψει να πληρώσει το πιο πάνω ποσό, τότε μπορεί να εκδοθεί εναντίον του ένταλμα για την κατάσχεση και πώληση τέτοιου μέρους της περιουσίας του που να ικανοποιεί την εξόφληση του οφειλόμενου ποσού. Για την αναστολή του διατάγματος αυτού καταχωρίθηκε η παρούσα αίτηση για την έκδοση διατάγματος Certiorari και Prohibition.

35

40

- Η αγόρευση του ευπαιδευτου συνηγόρου του αιτητή βασίστηκε σε δύο κυρίως σημεία. Ισχυρίστηκε, βασιζόμενος στο Άρθρο 9 του περί Εισπράξεως Φόρων Νόμου του 1962, Ν. 31/62, ότι το Δικαστήριο δεν εδικαιούτο να εκδώσει διάταγμα για πληρωμή χωρίς να ακούσει τον φορολογούμενο, ενώ αντίθετα θα έπρεπε να εκδώσει διάταγμα σύλληψής του για να παρουσιαστεί ενώπιόν του. Το δεύτερο σημείο είναι ότι, ενώ σε επιστολή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων ημερ. 24.5.1991, αναφέρεται ότι το ποσό των £1.413 που αντιπροσώπευε προσωρινή φορολογία για το 1989 έχει διαγραφεί, περιελήφθη στο ποσό των £1.843,64, που αναφέρθηκε τόσο από τον λειτουργό εισπραξης φόρων ως οφειλόμενο, όσο και στο ένταλμα ημερ. 5.5.1995 που εξεδόθη για εμφάνισή του ενώπιον του Δικαστηρίου.
- Τέθηκε ο ισχυρισμός ότι το Δικαστήριο δεν εδικαιούτο να εκδώσει ένταλμα πληρωμής, χωρίς ο αιτητής να έχει την ευκαιρία να παρουσιαστεί ενώπιόν του και να εκθέσει την εκδοχή του. Το Άρθρο 9(1) του Νόμου 31/62 προβλέπει ότι το Δικαστήριο δύναται, τη αιτήσε του φοροεισπράκτορα και με προσαγωγή πιστοποιητικού υπογεγραμμένου από τον Πρώτο Λειτουργό Προσόδων, που να βεβαιώνει ότι κάποιο ποσόν οφείλεται και παραμένει απλήρωτο, να καλέσει το πρόσωπο που οφείλει οποιονδήποτε φόρο ενώπιον του Δικαστηρίου και να προβεί στη διενέργεια έρευνας περί της κατάστασής του και των μέσων διαβίωσής του. Το Δικαστήριο μπορεί και να διατάξει την καταβολή του οφειλόμενου ποσού, είτε αμέσως είτε με δόσεις. Στη συνέχεια προνοείται η διαδικασία (άρθρο 9(3)) για την έκδοση εντάλματος κατάσχεσης και πώλησης της περιουσίας του οφειλέτη, για να φτάσουμε, σε περίπτωση που όλα τα μέτρα παραμείνουν αναποτελεσματικά, στην εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει τη φυλάκισή του εν υπερημερία προσώπου.

- Όπως σωστά έχει τονιστεί στην υπόθεση *Αναφορικά με την αίτηση της Πολυξένης Παναγίδη* (1991) 1 Α.Α.Δ. 591, η εξουσία του Δικαστηρίου να διατάξει τη φυλάκιση οφειλέτη αποτελεί το τελικό στάδιο μιας εξελικτικής πορείας καταναγκαστικής εισπραξης οφειλόμενου φόρου με δικαστικά μέτρα, το θεμέλιο της οποίας βρίσκεται στο Άρθρο 9(1). (Βλ. επίσης *In re Rousias Co* (1981) 1 C.L.R. 703 και *In re Stavris Theodoulou (No.1)* (1990) 1 C.L.R. 438).

- Δε βρίσκω ότι με την απουσία του οφειλέτη κατά την έκδοση της διαταγής για την εισπράξη του οφειλόμενου ποσού παραβιάστηκαν οι αρχές της φυσικής δικαιοσύνης. Ο οφειλέτης γνώριζε ότι τη συγκεκριμένη ημερομηνία η υπόθεσή του ήταν ορισμένη και όφειλε να παρουσιασθεί και να εκθέσει την εκδοχή του. Σύμφωνα με το

Άρθρο 9(1) το Δικαστήριο έχει την εξουσία να καλέσει ενώπιόν του τον εν υπερωμερία οφειλέτη, ενώ από τη διατύπωση που χρησιμοποιήσε ο νομοθέτης ("το Δικαστήριο δύναται να καλέσει....") φαίνεται ότι η παρουσία του οφειλέτη, τουλάχιστον στο στάδιο αυτό, δεν είναι απαραίτητη. Αν η προσπάθεια είσπραξης του οφειλόμενου ποσού είναι αναποτελεσματική, τότε προνοούνται άλλα μέτρα, όπως η έκδοση διατάγματος φυλάκισης του οφειλέτη. Αν το Δικαστήριο προέβαινε στην έκδοση διατάγματος φυλάκισης χωρίς να ακολουθηθεί η διαδικασία του Άρθρου 9(1), όπως έγινε στην υπόθεση **Παναγίδη** ανωτέρω, τότε πιθανόν να προέκυπτε παραβίαση των αρχών φυσικής δικαιοσύνης, που να δικαιολογούσε την έκδοση του διατάγματος *Certiorari* (βλ. *In re Efstathiou* (1987) 1 C.L.R. 494). Η μη παροχή στον επηρεαζόμενο της ευκαιρίας να ακουστεί, όταν από τη φύση της διαδικασίας τού αναγνωρίζεται αυτό το δικαίωμα, αποτελεί κλασσική περίπτωση παράβασης των αρχών φυσικής δικαιοσύνης (βλ. μεταξύ άλλων *In re Panaretou* (1972) 1 C.L.R. 165, *In re Antonis Mouskos* (1977) 1 C.L.R. 100, *In re Philippou* (1986) 1 C.L.R. 568, *In re Georghiou* (1986) 1 C.L.R. 413, *In re L.P. Loucaides Ltd* (1986) 1 C.L.R. 154, 158). Έτσι δε φαίνεται ότι στο σημείο αυτό ο αιτητής έχει ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι αποκαλύπτεται εκ πρώτης όψεως υπόθεση για την έκδοση άδειας για την καταχώρηση αίτησης για *Certiorari* και *Prohibition*.

Ο αιτητής παραπονείται επίσης ότι αφού τα στοιχεία τα οποία παρουσιάστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου είναι ανακριβή, η απόφαση του Δικαστηρίου βασίστηκε σε δόλο και ψευδορκία και συνεπώς δικαιολογείται η έκδοση διατάγματος *Certiorari*. Διάταγμα *Certiorari* μπορεί να εκδοθεί προς ακύρωση διατάγματος το οποίο έχει εξασφαλιστεί με δόλο (*R. v. Leicester Recorder* [1947] 1 All E.R. 928), ή όταν αναληθής κατηγορία προσάγεται εν γνώσει της κατηγορούσας αρχής, ή όταν η απόφαση εκδόθηκε επί τη βάση ψευδορκίας (βλ. *Halsbury's Laws of England*, 3η Έκδοση, Τόμος 11, παράγρ. 125). Όταν απόφαση αποσπάστηκε με απάτη ή ψευδορκία, τότε ενεργοποιείται η εξουσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου για την έκδοση διατάγματος *Certiorari* (βλ. *R. v. Gillyard* [1828] 12 Q.B. 527, E.R. 116, Q.B. 965, *In re Charalambous* (1985) 1 C.L.R. 746, Υπόθεση **Πολυξένης Παναγίδη**, ανωτέρω).

Η αποκάλυψη απάτης ή ψευδορκίας δεν επηρεάζει πάντα τη διαδικασία, ούτε και οδηγεί άνευ άλλου τινός στην ακύρωση της απόφασης. Θα πρέπει να αποδειχθεί ότι η απόφαση ήταν οπωσδήποτε το αποτέλεσμα της απάτης ή της ψευδορκίας (βλ. *R. v. Crown Court at Knightsbridge* [1985] 2 All E.R. 497). Δικαιολογείται η ακύρωση της απόφασης όταν προβάλλεται ισχυρισμός για από-

σπασή της με απάτη ή ψευδορκία, μόνο όταν η απάτη είναι καθαρή και έκδηλη (βλ. *In re Charalambous* (1985) 1 C.L.R. 746).

5 Στην παρούσα υπόθεση δεν υπάρχει μαρτυρία, ούτε καν ένδειξη, ότι η συγκεκριμένη απόφαση αποσπάστηκε με τη χρήση δόλου, απάτης ή ψευδορκίας. Εκείνο που φαίνεται από τα ενώπιόν μου
 10 τεθέντα στοιχεία, είναι ότι πιθανόν το ποσό που αναφέρθηκε από τον λειτουργό είσπραξης φόρων, δηλαδή το ποσό των £1.843,64 να μην ήταν το ακριβές ποσό που όφειλε ο φορολογούμενος, αν σ' αυτό περιείχετο και το ποσό των £1.413, προσωρινή φορολογία του 1989 που είχε διαγραφεί. Το Άρθρο 9(6) του νόμου 31/62 αναφέρει ότι το Δικαστήριο δεν δύναται κατά τη διενέργεια έρευνας δυνάμει του Άρθρου 9(1) να εξετάσει ούτε το δίκαιο της επιβληθείσας φορολογίας, ούτε την ακρίβεια του οφειλόμενου ποσού. Το Δικαστήριο οφείλει, σύμφωνα πάντα με το εδάφιο 6, να προχωρεί στην έκδοση διατάγματος, εκτός αν ο υπερήμερος οφειλέτης αποδείξει ότι έχει ήδη καταβάλει το οφειλόμενο ποσό, ή ότι δεν είναι το πρόσωπο που αναφέρεται στο πιστοποιητικό του πρώτου λειτουργού προσόδων.

20

Εν όψει των πιο πάνω βρίσκω ότι ο αιτητής δεν απέδειξε εκ πρώτης όψεως υπόθεση σε σχέση με κανένα από τους δύο λόγους που επικαλείται και συνεπώς η αίτησή του θα πρέπει να απορριφθεί. Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς καμιά διαταγή ως προς τα έξοδα.

25

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.